

ГОТОВІ ДО ШОСТОГО ПОДВИГУ

Полум'ям палахкотіла земля, щоб вбратись рясноцвіт-том червоної ери. І крізь вогонь громадянської війни мчали на конях молоді вершники — вісники нового світу. Мчали крізь задимлені міста і села, крізь спалені ниви і гаї. А потім зіскакували вершники з коней — і ставали будівельниками, шахтарями, сталеварами, водіями перших сталевих коней на колективній ниві. І на вогнистому прапорі Ленінського комсомолу загорались орденні доблесті. Як факел передавали їх горді покоління покоління і запалювали незгасним вогнем серця юнаків і юнок. І тоді з'являлись на комсомольському стязі нові нагороди — за подвиги молодих вершників у буремні роки Вітчизняної війни, у гарячі дні повоєнних років. П'ять орденів, за якими мільйони подвигів комсомольців з Сибіру і Уралу, з Закавказзя і Далекого

Сходу, з нашої степової Кіровоградщини... Сьогодні перед тобою, друже, естафетний номер «Молодого комунара», в якому розповідається про трудові і ратні подвиги кіровоградських комсомольців. Бо у кожній з п'яти нагород Ленінському комсомолу є труд і розум, кров і піт кіровоградців. Цей номер — факел естафети обласних молодіжних газет, яка проводиться напередодні фестивалю молоді України з 21 червня по 16 серпня. Ми прийняли її від Миколаєва. Естафета стартувала у Львові, побувала в Ужгороді, Івано-Франківську, Чернівцях, Тернополі, Луцьку... 16 серпня вона фінішує в Києві виступом «Молодої гвардії». А сьогодні факел ювілейної естафети ми передаємо «Молоді Черкащини». Комсомол Кіровоградщини готовий до шостого подвигу!

Пролетарі всіх країн, єдніться!

МОЛОДИЙ КОМУНАР

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання VIII

№ 85 (785)

СЕРЕДА, 19 ЛИПНЯ 1967 р.

Ціна 2 коп.

ЗА ЛЮБОВ ДО ЗЕМЛІ

«Кращому молодому жнецю Кіровоградщини». Ці слова вигантували на перехідному Червоному вимпелові, встановленому за рішенням бюро обкому ЛКСМУ обласною газетою «Молодий комунар». Його буде вручено кращому з кращих молодих комбайнерів.

«Низький уклін тобі, людино, за любов до землі» — цей напис зроблено на пам'ятному дерункові, що його вручили переможцеві.

Отже, хто здобуде перехідний вимпел «Молодого комунара»?

КРАЩІ ЖЕНЦІ

Григорій ДЕМЧЕНКО з артілі «Знаєміт Ілліча» Олександрійського району скосив 205 гектарів, намолотив 4983 центнера хліба.

Валентин ЖЕЖЕРЯ і Василь АВДЄВ — члени молодіжної екіпажу з колгоспу імені Сердюкова Олександрійського району — 111 гектарів, 3300 центнерів.

Микола ПОЛІЩУК з артілі імені Леніна Вільшанського району — 178 гектарів, 3404 центнери.

Т. ЛАЩЕВСЬКА,
секретар обкому ЛКСМУ.

З ЛЕНІНИМ

Славний шлях боротьби і перемог пройшла обласна комсомольська організація за роки свого існування. Першим кроком у створенні самостійної молодіжної організації на Єлисаветградщині було створення «Клубу робітничої молоді». В липні 1917 року з числа найбільш свідомих молодих робітників — членів клубу — виникла ініціативна група по створенню «партії молодих комуністів». Це було перше покоління комсомольців, на долю якого випали найтяжчі випробування.

Відгріміла громадянська війна, і на зміну комсомольцю з гвинтівкою в руках прийшов інший — у робітничій спеціві або робітфаківському піджаку. В цей час швидко зростала наша обласна комсомольська організація. Якщо влітку 1923 року в області було близько 700 комсомольців, то через рік, влітку 1924 року, під час проведення Ленінського призову в комсомол, налічувалося 2189 членів Спілки.

Комсомольці йшли в перших рядах будівників соціалізму.

В липні 1927 року на самому початку колективізації комсомольці села Федорівки всім осередком вступили до артілі. В 1930 році комсомольці Аджамської артілі імені Леніна вступили з ініціативою: рушити у виробничо-культурний похід. Основним завданням цього походу було завершення колективізації і ліквідація куркульства. Наскільки запалюючим був їх приклад свідчить те, що багато комсомольських організацій підхопили цю ініціативу, а в самій Аджамці 69 молодих селян одночасно написали заяви з проханням прийняти їх в комсомол.

Перед початком Великої Вітчизняної війни комсомольська організація нашої області налічувала в своїх рядах 70 тисяч членів Спілки.

На священну боротьбу із німецько-

фашистськими загарбниками разом з усім радянським народом піднялась молодіть, комсомол. В лави Червоної Армії в перші ж дні війни вступило більше половини складу обласної комсомольської організації. В складі 297 Слав'яно-Кіровоградської дивізії знаходилося біля 250 вихованців місцевої комсомольської організації.

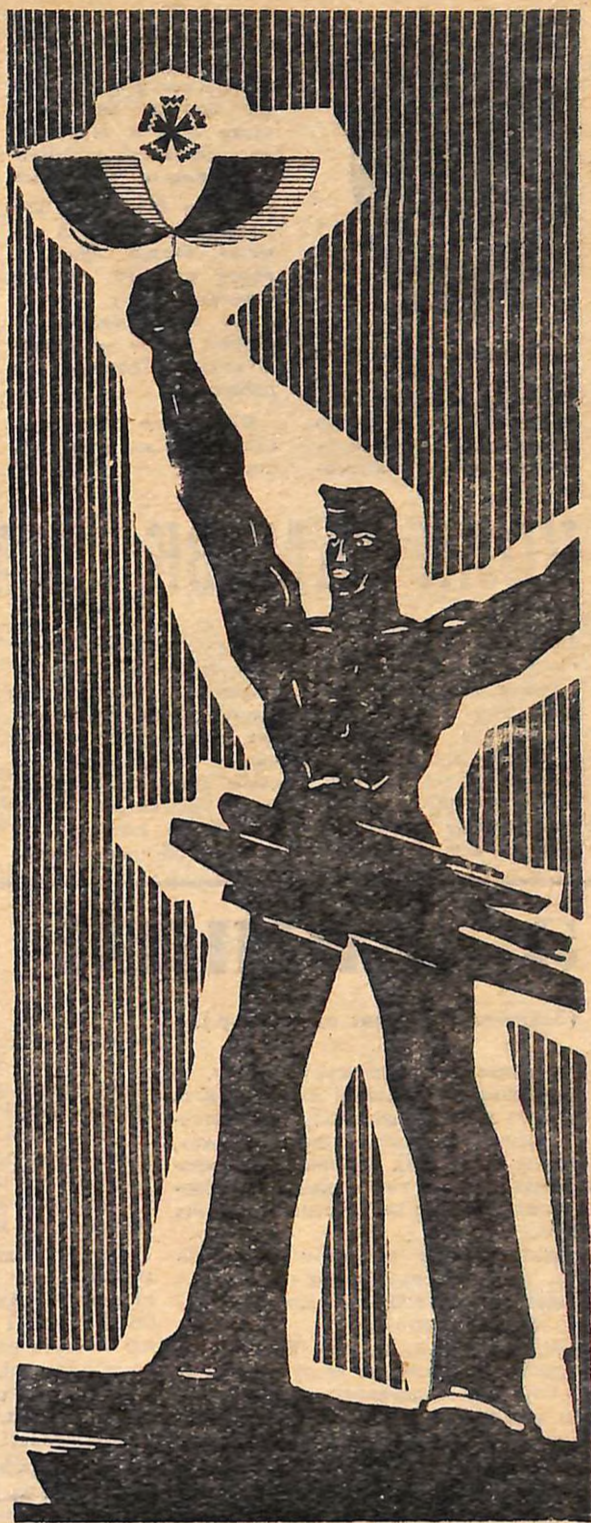
В фашистському застінку загинула комсомолка Олена Бур'янова — керівник групи підпільників міста Кіровограда. Назавжди в пам'яті кіровоградців залишаться героїчні справи комсомольських диверсійних груп Петра Лахмана і Василя Дикого.

Кіровоградщина дала Батьківщині 125 Героїв Радянського Союзу. Серед них багато імен комсомольців. Матрос Григорій Куроп'ятников тяжко пораненим врятував катер, пілот Євген Жердій повторив подвиг В. Талаліхіна, сержант Архип Маніта повторив при штурмі Берліна подвиг Олександра Матросова.

Навіки залишаться в пам'яті людей подвиги Героїв-комсомольців І. Конька з Кремгесівського, П. Велігіна з Маловісківського, Ф. Павловського з Олександрівського, Колісниченка з Кіровоградського, О. Жежеря з Олександрійського районів та багато інших.

Шість Героїв Радянського Союзу А. Маніта І. Конько, П. Велігін, І. Індик, В. Колісниченко, О. Жежеря навечно занесені в списки обласної комсомольської організації.

Війна принесла нашому господарству величезні збитки. І першочерговим завданням комсомолу була відбудова. Комсомол не шкодував сил і вміння у цій роботі, виявляв справжній героїзм у праці. Найпліднішою є участь комсомолу в будівництві ударних комсомольських будов і в освоєнні цілих земель. Не

Малюнок В. ОСТАПЕНКА.

Леонід НАРОДОВИЙ,

РОМАНТИКАМ

Дні заклечані синіми веснами,
Дальній берег, мов клич, вирина.
Комсомольської юності весла
І романтики бистрина...
Кожен човен летить, не розслабиться,
Не віддасться на ласку хвиль.
Наша молодість тим і славиться:
Не шкодує меті зусиль.
Налягай же на весла, друже мій,
Хай не йде твоя віра на спад:
Досягають великого дужі лиш,
А слабкі повертають назад.
Ми ж вертати не маємо права,
Нам робити таке не з руки:
До великого йде Держава,
У велике ведуть роки.
І про що б вороги не кричали нам,
Наша молодість віру вселяє:
Є у кожному щось від Корчагіна,
І від Порика Василя.
Тож сильніше змахнемо веслами
На заводах і на полях.
Комсомольськими синіми веснами
Заквітчаєм Чумацький шлях.

(Закінчення на 2-й стор.)

СЬОГОДНІ — обласне свято тваринників. Близько тисячі молодих доярок, пташниць, чабанів, свинарок — передовиків ювілейного змагання з'їхалось до Кіровограда на своє свято. Низький уклін вам, славні трудівники!

РІК 67-й

Повернення ЛЮДИ ПЛЮЩ

Дівчата зайшли в кабінет головного зоотехніка М. К. Чубенка. Першою подала голос Надя Романчук:

— Школу закінчили... На ферму хотіли б.

Марія Коваленко мовчки теребила в руках кінчик строкатої хустини. Зоотехнік невпевнено пообіцяв:

— Попрацюйте трохи в рідніцтві, а тільки що — сам покличу.

Подібні діалоги в конторі нашої артілі можна почути часто. Минували ті часи, коли молодіть ледь не силком доводилось тягнути на ферми. Тепер самі йдуть. Правда, Люда Плющ

подалась була до Знамянки. Одержавши першу зарплату на будівництві, хизувалась перед односельчанами. А ті їй:

— А ми одержуємо по сто — сто п'ятдесят карбованців, — відповіли їй ровесниці. — І теж по вісім годин працюємо.

Недавно Люда Плющ прийшла до колгоспної контори:

— Візьміть дояркою...

(Закінчення на 2-й стор.)

І дозріла радість степівчаники.

Фото В. Ковпача.

У герці зійшлися, як це часто бувало у буремному двадцятому, червоні і білі. Федір Сокур, 22-річний червоний козак з Марто-

посунули на сміливця. Коли наблизились, Федір пустив у хід гранати. Вороги залягли і знову почали підпозати, щоб взяти кулеметника живим. Вони вже настільки близько, що можна розгледіти їх обличчя. Федір зірвав з пояса останню гранату і кинув у гущу ворогів. І тут вибух загнуло дружнє «ура» — червоні козаки підспіли на допомогу.

Після того бою ревівійскрада винесла постанову:

ської Червоної Армії кулеметника 44 кавалерійського полку Сокура Федора Івановича за відзнаку в бою проти ворогів соціалістичної Батьківщини під селом Преображенським 4-го травня 1920 року нагородити знаком ордена «Красное знамя» — символом світової соціалістичної революції.

Про мужність і відвагу молодого бійця розповідають багато документів. Один з найбільш значимих — Грамота, підписана Всеукраїн-

поздоровляють тебе, червоний воїне, з днем четвертих роковин нашого Першого кінного корпусу Червоного козацтва. Уся Радянська Україна і Червона Армія пишуться Першим кінним корпусом і тобою, сином трудового люду, пишуться тим, що ти на протязі 4-х років крізь гуркіт гармат і полум'я війни з капіталістами, експлуататорами, куркулями і бандитами самовіддано і переможно проніс прапор пролетарської революції. Але боротьбі ще не край. На радянську робітничо-селянську землю робитимуть напади класові вороги. Пам'ятай, що в час тривоги ти повинен бути наготові до бойової команди: «Червоний кавалеристе, на коня!»

Сьогодні героя немає з нами, та живе пам'ять про його подвиги. Р. ТУРБАЙ, науковий працівник обласного краєзнавчого музею.

КОЛИ ЗАМОВК „МАКСИМ“

Іванівки Олександрійського повіту, поливав ворогів кулеметним вогнем. Уже кілька атак відбив, та білогвардійці сунули знову і знову. Кінчилися патрони. «Максим» замовк. Біляки спочатку обережно, а потім все нахабніше

«По уповноваженню Всеросійського Центрального Виконавчого Комітету Ради робітничих, селянських, козацьких і червоноармійських депутатів Революційна військова Рада Республіки постановила воїна Робітничо-Селян-

ським старостою Г. І. Петровським. «Кавалеристе Робітничо-Селянської Червоної Армії! ВУЦВІК Рад робітничих, селянських та червоноармійських депутатів і командування збройними силами на Україні та в Криму

З ЛЕНІНИМ

(Закінчення. Початок на 1-й стор.)

було жодної комсомольської будови, де не працювали б посланці нашої області. Гордістю нашого комсомолу стала шахта «Кіровоградська - Комсомольська», Кременчуцька ГЕС, Долинський цукрокомбінат. Кілька тисяч молодих кіровоградців виїхали на освоєння цілих земель.

І якщо окинути поглядом пройдені шляхи, то як не проїнятися гордістю за звершене, як не пишатися тим, що твої руки творять історію.

П'ять орденів на прапорі ВЛКСМ — це всенародне визнання заслуг комсомолу в боротьбі за перемогу справи соціалізму і комунізму.

В цей ювілейний рік, рік святкування 50-річчя Радянської Батьківщини, комсомол як завжди стоїть в шерензі правофлангових. В області широко розгорнулося соціалістичне змагання серед молодіжних колективів підприємств, будов, колгоспів і радгоспів за виконання соціалістичних зобов'язань. Зразком сумлінного виконання свого комсомольського обов'язку служить робота членів комсомольсько-молодіжного агрегату, який очолює син Героя Радянського Союзу Олександра Жежері, комсомолець Валентин Жежеря, комбайнера Григорія Демченка з колгоспу «Заповіт Ілліча» Олександрійського району, шахтарів Миколи Панасенка, Володимира Майданика, фрезерувальника Юрія Юдіна, свердловальника Людвиг Киртокі і тисяч інших молодих кіровоградців.

Тисячі молодих виробничників промислових підприємств включились у змагання за економію та бережливість інструменту, матеріалів, електроенергії та коштів. Хороших успіхів у цьому домоглися комсомольці Кіровоградського агрегатного та Олександрійського електромеханічного заводів.

Юнаки та дівчата беруть активну участь у запровадженні в цехах та на ділянках наукової організації праці, борються за дострокове виконання завдань другого року нової п'ятирічки.

Все нове першим на свої плечі бере молодь. На фабриках і заводах почали готуватись до переходу на п'ятиденний робочий тиждень — комсомол активно включився в цю кампанію. В колгоспах на фермах переходять на двозмінну роботу — і тут юні попереду.

Комітети комсомолу встановили пам'ятні почесні знамена, вимпели, ювілейні мандати. Вони будуть навечно вручені колективам і окремим виробничникам, які вийдуть переможцями в соціалістичному змаганні, а кращі з кращих пойдуть в туристському поїзді по ленінських місцях, — в Москву з рапортом молоді області.

Велику роботу проводять комітети комсомолу по патріотичному вихованню молоді. Про це яскраво свідчать рапорти учасників обласного зльоту переможців походу молоді по місцях революційної, бойової і трудової слави радянського народу. Сотні безіменних героїв знайшли юні слідопити області. На кошті, зібрані комсомолом, побудовані пам'ятники іobelіски, організовані нові куточки бойової слави.

Комсомол Кіровоградщини — один з загонів Всесоюзної Ленінської Спілки Молоді — завжди на передній лінії. Він вів і згуртував молодь, був заспівачем на будовах перших п'ятирічок, на освоєнні нових земель. Ратними подвигами прославив себе в роки громадянської і Вітчизняної воєни. Сила комсомолу, запорука його успіхів у тому, що він завжди керувався заповідями Великого Леніна, що він має такого мудрого і чуйного наставника і керівника, як Комуністична партія Радянського Союзу.

Вірний помічник партії, комсомол виконує з честю ленінські заповіді.

Це вони, комсомольці Кіровоградщини, засвітили зорі Кременчуцької ГЕС. Фото Г. Чобітка.

(Закінчення. Початок на 1-й стор.)

Чому ж люди залишаються в рідному колгоспі? Я часто буваю на фермах. Приміщення чимось схожі на цехи сучасного підприємства. Просторі й світлі корпуси. В них багато техніки: транспортери, автотоїлки, доїльні агрегати та інші механізми. Доярки ось уже третій рік працюють у дві зміни і обслуговують не по 14—16 корів, а по 50.

Повернення ЛЮДИ ПЛЮЩ

Дівчата не гірше механіків знають техніку. Спеціальні курси закінчили по механічному доїнню. Доярки можуть запускати і ремонтувати складні агрегати. Недавно був такий випадок. Віра Горобенко і Ганна Приймак прийшли на зміну. Заглянули в апаратну. А там — нікого. Трохи почекали, а слюсар-наладчик так і не прибув. Самі включили доїльну установку, відрегулювали подачу стиснутого повітря. Після доїння промили молокопровід, висушили його. Розпорядок дня не порушився.

А зайдіть в червоні кутки або кімнати відпочинку тваринників. Думаю, що не в кожному цеху на заводах такі знайдеш. В будинках парове опалення, м'які дивани, дзеркальні гардероби. Є телевизор, радіоприймач, бібліотека, свіжі газети та журнали.

Тому не випадково молодь прагне влаштуватись в нашому колгоспі міцно і надовго.

М. РЯБЧЕНКО, секретар комітету комсомолу артілі «Правда» Знаменського району.

ЧАС БЕРЕ СВОЄ — тьмяніє чорнило, яким робилися записи, вицвітає папір, а сидить Володимир Ілліч Ленін на обкладинці квітка залишається нетлінним, як і справа, за яку боровся вождь пролетаріату, яку ми продовжували і продовжуємо. Не старіють і спогади про ті часи, коли став я комсомольцем. То було в 1930 році. Квиток за № 3598559 мольцем. То було в 1930 році. Квиток за № 3598559 мольцем. То було в 1930 році. Квиток за № 3598559 мольцем. То було в 1930 році. Квиток за № 3598559 мольцем.

Погляну на цей квиток, і знову немов оживають ті далекі дні. Ось я, уповноважений райкому комсомолу по обміну комсомольських квитків, добрався у велике село. Кільком комсомольцям у коротку обідню перерву вручили квитки прямо біля сівалки. Не було довгих промов, бо час квапив. Та сонячною радістю полум'яніли обличчя юних. А вечір став справжнім святом. До школи прийшли не тільки комсомольці, а їх батьки, комуністи, учасники громадянської війни. Розгорнули червоний прапор — і немов здуло втому дня. Веі — підтягнуті, урочисті. Після вручення квитків злетіла у просинь пісня «Смело, товарищи, в ногу».

З піснею ми йшли і на недільники. А тоді недільник частенько бував, бо треба було будувати нові і реконструювати діючі заводи. П'ять років тоді був

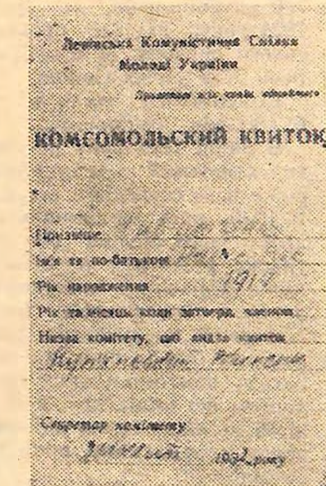
„На нас вся країна ДИВИТЬСЯ“

я комсоргом і добре пам'ятаю те піднесення, що панувало на недільниках. Рідко траплялися випадки, щоб хтось не з'явився на виробництво.

А ще не забути будівництво залізниці Жарек — Джеккаган в Центральному Казахстані. Туди я приїхав, як і багато інших молодих спеціалістів і не спеціалістів, по комсомольській путівці.

— Важко буде, — відразу попередив секретар партійної організації Микола Іванович Крилов. — Але пам'ятайте: на нас вся країна дивиться.

І це була правда. Це будівництво було одним з найбільших залізничних будівництв п'ятирічки. Техніки в той час було мало, тому доводилося нелегко. Та молодь знаходила вихід із найбільш скрутного становища. Пам'ятаю, коли колію було прокладено тільки до Кизилжару, на будівництво прибули нові бригади грабарів Рубана і Кауна. Вони вирішили пройти по трасі до місця майбутньої роботи 341 кілометр. Все майно відправили псувальною машиною. А самі пішли вздовж пікетних стовпчиків. Скоро виявилось, що, поспішаючи, забули про запаси води. Згодом спека так знесилла, що з дванадцяти чоловік лише троє могли рухатися. І вони пішли шукати воду до сопок, що за три чи чотири кілометри від траси. На їх щастя, швидко трапилося джерело. Самі підкріпилися. А як допомогти друзям? — Скидай чоботи, — порадив Рубан товаришу.

В чоботах і принесли воду товаришам. Згодом виросли перші рублені двоповерхові будинки, почалося будівництво вокзалу, паровозного депо. Здавалося, що життя ввійшло в нормальну колію. І тут підкралася нова біда — цинга. Довелося організувати спеціальні походи за степовим часником. А згодом Петро Задорожний (до речі, він і зараз живе в Джезкагані) виростив перші овочі — огірки, помідори, моркву — на поливному городі. То була теж перемога.

А ще згадується майстер комсомолець Іван Положенцев. Пам'ятаю, як він тоді радів, що комсомол нагороджено другим орденом — орденом Трудового Червоного Прапора. Торік я дізнався з газет, що Івана Макаровича Положенцева, нині начальника будівельної ділянки, теж нагороджено орденом Трудового Червоного Прапора. Приємна то була новина. Від душі радів за товаришів. Гордився, що для моїх однолітків, як і для інших молодих, залишається святым лозунг: «Працювати на повну силу. На нас дивиться вся країна».

О. РИБАЛЬЧЕНКО, директор заводу залізобетонних виробів, м. Кіровоград.

